

CHƯƠNG 43

Vương Thông Huệ khẽ nhủ mà nói:

—Nếu như thư thư đã nói vậy, tiểu muội cung kính không bằng tuân mệnh. Hôm nay người của hai bên đều rất nhiều, nhưng mọi người không phải ai ai cũng phải động thủ.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

—Thiếu Lâm tăng lữ bên ngoài sảnh đã bày ra La Hán Trận, vậy là quần đấu hay đơn đả độc đấu?

Vương Thông Huệ nói:

—Tự nhiên coi là quần công.

Trong lòng lại thầm nhủ: “Công Tôn Ngọc Sương này quả nhiên lợi hại, có thể phát hiện ra tăng lữ Thiếu Lâm đã bày ra La Hán Trận.”

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

—Thư thư đây động thủ với người có một suy nghĩ rất lạ, đó là bất luận sử dụng thủ đoạn gì cũng được, miễn là chế phục được địch nhân tức là kẻ thắng cuộc.

Vương Tích Hương nói:

—Rất là công bằng.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Tự nhiên là phải công bằng. Vương cô nương có gì không phục sao?

Vương Tích Hương ngẩng mặt nhìn ra ngoài cửa, rồi chuyển động mục quang nhìn Vương Thông Huệ nói:

—Hào kiệt các phương đều đã đến cả rồi, chúng ta không cần đợi chờ nữa. Công Tôn cô nương, trong lòng đã quyết rồi thì tại sao không động thủ ngay đi?

Vương Thông Huệ gật đầu một cái, đứng dậy nhìn khắp quần hào một lượt nói:

—Chư vị ăn uống đã xong chưa?

Quần hào trong sảnh liền đồng thanh nói:

—Ăn xong rồi!

Vương Thông Huệ liền chậm rãi nói:

—Công Tôn cô nương đã không nhẫn nại được nữa, vị nào còn chưa tận tử hừng, thì xin cạn thêm mấy ly nữa. Nếu như rượu thịt đã no say thì xin mời ra bên ngoài, tiểu nữ đã chuẩn bị một vùng đất trống để hai bên tử thí.

Hào kiệt trong sảnh đều lục tục đứng dậy đi ra bãi đất trống bên ngoài đại sảnh.

Nhưng Công Tôn Ngọc Sương vẫn ngồi yên bất động. Nàng bất động, Công Tôn Ngọc Sương, Ngũ Độc Cung Chủ và Trình Thạch Công cũng ngồi yên bất động. Ngay cả Ngụy Tái Cường, Vương Tích Hương và Chu Dật cũng ngồi yên bất động.

Vương Thông Huệ lấy làm kỳ quái, thầm nhủ: “Rõ ràng là Công Tôn Ngọc Sương đang rất muốn quyết đấu, lúc này sao vẫn ngồi yên bất động?”

Tâm niệm chuyển động, nhưng ngoài miệng vẫn nói:

—Xin mời Công Tôn thư thư!

Vương Tích Hương đã đoán ra được dụng tâm của Công Tôn Ngọc Sương, mỉm cười nhạt nhẽo nói:

—Công Tôn thư thư lưu lại trong này phải chăng là vì tiểu muội?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Đúng vậy, ta muốn chúng ta giải quyết sớm một chút. Tránh dính dáng với Vương Thông Huệ.

Vương Thông Huệ ngạc nhiên hỏi:

—Giải quyết cái gì?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng:

—Chuyện của hai chúng ta, người không cần biết!

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Công Tôn thư thư sợ rằng lúc tử võ, tiểu muội sẽ góp ý cho cô nương nên muốn giết tiểu muội trước đi.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Quả nhiên người rất thông minh!

Nàng vừa dứt lời thì một thanh y nữ tỳ sau lưng đột nhiên vung kiếm đâm thẳng vào Vương Tích Hương.

Vương Thông Huệ liền khẽ vung tay.

Oán Hồn liền đưa tay đánh ra một chưởng đứng chặn trước mặt Vương Tích Hương.

Thanh y nữ tỳ cười lạnh một tiếng nói:

—Tránh ra!

Oán Hồn cười khẩy nói:

—Đâu dễ như vậy chứ!

Thanh y nữ tỳ chuyển động nhãn châu, huy kiếm đâm thẳng đến trước ngực Oán Hồn.

Oán Hồn không xuất vũ khí, tả thủ chỉ vung lên đánh ra một cỗ kinh lực ngăn chặn kiếm thế lại, đồng thời hữu thủ đưa ra chộp lấy cổ tay của nữ tỳ.

Công Tôn Ngọc Sương thấy nữ tỳ của mình bị Oán Hồn ngăn cản, quay lưng lại nói ba nữ tỳ phía sau:

—Cùng lên một lượt đi!

Vương Thông Huệ cũng khẽ vẫy hữu thủ, Hung Thần, Ác Sát và Nộ Quỷ cũng đồng thời tiến lên, phân ra cự địch.

Tám người chia thành bốn đôi, ác đấu kịch liệt trong đại sảnh.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Ngũ Độc Cung Chủ mỉm cười:

—Cung chủ hãy thể hiện chút thủ đoạn cho chúng xem đi!

Thì ra Công Tôn Ngọc Sương tuy không tin Vương Tích Hương có thể trong thời gian ngắn luyện thành tuyệt thế võ công, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi đối với nàng. Sợ rằng lời của Vương Tích Hương là sự thật, lúc đó thì sẽ đem lại phiền phức lớn cho nàng.

Trong bốn người thì võ công của Ngũ Độc Cung Chủ là kém nhất, nhưng độc vật của lão thì khiến người khác không thể kháng cự được. Công Tôn Ngọc Sương chỉ mong Vương Tích Hương chết sớm, bất luận dùng thủ đoạn gì, chỉ cần Vương Tích Hương chết đi thì nàng có thể yên tâm. Nếu thế liền dùng lời lẽ kích động cho Ngũ Độc Cung Chủ xuất thủ.

Ngũ Độc Cung Chủ không biết nội tình, đâu coi Vương Tích Hương ra gì. Lão chỉ cười lạnh một tiếng nói:

—Oa nhi, lúc này người không uống ly ngô công tửu của lão, bây giờ hãy thử xem độc vật của lão đây thế nào?

Vương Tích Hương lắc đầu nói:

—Đừng nói phét nữa!

Ngũ Độc Cung Chủ nói:

—Người còn di ngôn gì thì mau nói ra đi!

Vương Tích Hương cười lạnh nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, tại sao người không dám xuất thủ, tại sao lại để người khác chết thay cho mình?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Nhìn bộ dạng gió thổi cũng bay của người, không ngờ khẩu khí lại lớn như vậy. Cung chủ đây oai trấn giang hồ, người nói như vậy không phải là đã coi thường ông ta hay sao?

Vương Tích Hương tức giận nói:

—Không ngờ càng ngày người càng xấu tính. Người nghĩ rằng ta không thể giết được người hay sao?

Ngũ Độc Cung Chủ đã cầm trong tay một con độc xà, nghe hai người nói chuyện, trong lòng cũng đột nhiên sinh cảnh giác: “A đầu này nói không sai, nếu như dễ đối phó thì tại sao Công Tôn Ngọc Sương lại không tự tay xuất thủ mà lại khích động người khác? Chuyện này quyết không thể mạo hiểm được.”

Tâm niệm chuyển động, lão liền ngồi yên bất động.

Vương Tích Hương chuyển động mục quang nhìn Ngũ Độc Cung Chủ lạnh lùng nói:

—Công Tôn Ngọc Sương muốn người đối phó ta, chắc chắn người cũng phải có công phu kinh người gì đó, vậy hãy xuất thủ đi xem nào!

Ngũ Độc Cung Chủ bị nàng nói vậy thì sắc mặt khế biến, hai mày nhíu lại, hai chân mày ẩn hiện sát cơ. Lão thầm nhủ: “Dù võ công của người có cao người cũng không thể một kích mà lấy mạng ta. Lời này của ả thật quá ngông cuồng, nếu như ta không xuất thủ, e rằng sẽ bị người khác cười đến mất mặt mất.”

Nghĩ đoạn lão liền «hừ» nhẹ một tiếng nói:

—Hảo! Người hãy cẩn thận!

Công Tôn Ngọc Sương ngưng mục nhìn hai người, mong nhìn ra được ai thắng, ai bại.

Ngũ Độc Cung Chủ đang định dùng độc vật thì liếc nhìn thấy Vương Tích Hương đột nhiên nhắm hai mắt lại, trong lòng lấy làm kỳ quái tự nhủ: “Tại sao ả ta lại nhắm hai mắt lại?”

Wương Tích Hương không mở mắt, nhưng miệng vẫn lạnh lùng hỏi:

—Một người chỉ có thể chết một lần, nếu như người không sợ chết thì cứ xuất thủ đi.

Ngũ Độc Cung Chủ chưa từng thấy ai đối diện với mình mà như Vương Tích Hương, lão liền thay đổi chủ ý nói:

—Công Tôn cô nương, vị cô nương này kết thù rất sâu với cô nương có phải không?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Không có cừu hận gì, nhưng đã là địch thủ của nhau. Không phải người tử thì là ta vong. Cung chủ cứ thoải mái xuất thủ, không cần phải khách khí.

Ngũ Độc Cung Chủ mỉm cười nói:

—Nha đầu này lời nói ngông cuồng, nói rằng chỉ cần một chiêu có thể làm cho người khác tử thương tại trận, không biết là thật hay giả?

Thái độ của Vương Tích Hương đã khiến cho Ngũ Độc Cung Chủ trở nên hoài nghi Công Tôn Ngọc Sương, nhất thời không dám mạo hiểm xuất thủ.

Wương Thông Huệ thấy hai bên đã hình thành thế đối đầu, liền mỉm cười nói:

—Công Tôn thư thư đã không muốn mạo hiểm, vị Ngũ Độc Cung chủ này cũng không có ý xuất thủ, chi bằng cứ ra bên ngoài phân thắng phụ một phen trước mặt quần hào võ lâm.

Ngũ Độc Cung Chủ liền lên tiếng:

—Wương Minh chủ nói rất đúng. Nếu như muốn đánh thì hãy ra trước mặt quần hào đánh cho minh bạch.

Công Tôn Ngọc Sương vốn muốn trừ bỏ Vương Tích Hương trước khi rời đại sảnh, sau đó khi tử võ giết chết mấy võ lâm cao thủ, thừa cơ thu phục một bộ phận quần hào, rồi ra tay thu thập luôn cả Hoàng Sơn Thế Gia. Chẳng những có thể báo được thù giết cha mẹ mà còn đoạt luôn cả chức vị minh chủ võ lâm. Nào ngờ sự việc lại không như nàng sở liệu, chính thái độ âm trầm của Vương Tích Hương đã khiến Ngũ Độc Cung Chủ không dám xuất thủ.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh nói với Vương Tích Hương:

—Vương muội muội, từ nay muội cũng phải cẩn thận hơn một chút.

Vương Tích Hương tức giận nói:

—Tuy ta không muốn giết người, nhưng nếu người ép ta thái quá, thì ta cũng đành phải giết mấy người cho người xem thử.

Một vị cô nương yếu nhược như nàng, lúc này đột nhiên lại trở nên vô cùng kiên cường, hai mắt lộ ra thần quang như điện.

Công Tôn Ngọc Sương là nhân vật tuyệt đỉnh thông minh, thấy khẩu khí của Vương Tích Hương như vậy cũng hơi chột dạ. Chuyện nàng có thể một chiêu lấy mạng người thì còn khó nói, chứ chuyện nàng đã luyện thành võ công thì có lẽ tuyệt đối không giả. Nghĩ đoạn, nàng liền cao giọng nói:

—Dừng tay!

Bốn nữ tỳ liền lập tức đình thủ. Thần, Sát, Quỷ, Hồn tứ đại hung nhân cũng ngưng chiến lùi lại.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Chúng ta ra tử võ trường trước.

Nói đoạn nàng liền sải bước đi ra ngoài, trong lòng thầm tính toán: “Trước mắt chỉ có thể thâm ám toán được ả mà thôi, không thể xuất thủ trước mặt mọi người được.”

Cái gọi là tử võ trường thực ra chỉ là một bãi cỏ ở phía trước đại sảnh dùng dây thừng quây lại, ngoài ra còn có kê một số ghế nữa.

Các ghế hầu hết đều đã có người ngồi, các cao thủ của hai bên đều ngồi ở hai phía khác nhau.

Vương Thông Huệ cúi người hành lễ nói:

—Công Tôn thư thư, mời ngồi!

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt quan sát bốn phương tám hướng một lượt rồi chậm rãi bước đến phía chính Tây ngồi xuống chiếc ghế đầu tiên.

Đoạn Kiếm Phu Nhân, Ngũ Độc Cung Chủ, Trình Thạch Công cũng lần lượt ngồi xuống.

Lúc này, quần hào hiệp nghĩa tập trung ở Hoàng Sơn Thế Gia cũng chia nhau ra ngồi đầy các ghế ở hướng chính Đông.

Giữa hai bên có một khoảng đất rộng, hiển nhiên chính là đấu trường.

Vương Thông Huệ đưa mắt nhìn Vương Tích Hương nói:

—Vương cô nương có muốn ngồi cạnh tiểu muội không?

Vương Tích Hương gật đầu:

—Nếu như tiểu muội rời xa cô nương, cô nương sẽ đối phó Công Tôn Ngọc Sương thế nào?

Vương Thông Huệ đang cảm thấy khó xử thì Ngụy Tái Cường chột lên tiếng:

—Vương Minh chủ.

Vương Thông Huệ thầm nhủ: “Nếu như người này chịu đánh trận đấu thì thật tốt quá.”

Nghĩ đoạn nàng liền nói:

—Lão tiên bối có gì phân phó?

Ngụy Tái Cường nói:

—Lão phu xin được đánh trận đấu.

Vương Thông Huệ nói:

—Nếu không phải lão tiên bối tự nguyện xuất thủ trận đấu, bản tòa cũng không dám phái lão tiên bối xuất thủ.

Ngụy Tái Cường nói:

—Minh chủ nặng lời rồi!

Vương Thông Huệ nói:

—Mong lão tiên bối có thể hạ được oai phong của kẻ địch.

Ngụy Tái Cường mấp máy môi định nói gì đó nhưng lại thôi, chậm rãi bước ra ngoài trường đấu nói:

—Có vị nào hứng thú với kẻ tàn phế này thì xin hạ trường túc giáo?

Công Tôn Ngọc Sương không ngờ ngay trận đấu, đối phương đã phái ra một nhân vật cao thâm mạt trắc, nhất thời không biết phái ai ra cự địch. Nàng đưa mắt nhìn lại những người của mình, không thấy ai tự nguyện ra tay ứng địch. Công Tôn Ngọc Sương chuyển động mục quang nhìn Ngũ Độc Cung Chủ nói:

—Cung Chủ và lão anh hùng đã có chút ân oán, ngài ra tiếp lão vài chiêu có được không?

Ngũ Độc Cung Chủ liền chậm rãi đứng dậy, bước ra giữa trường đấu.

Công Tôn Ngọc Sương cao giọng nói:

—Hai bên đánh nhau khó tránh khỏi thương vong, Cung chủ cứ việc tận dụng hết sở trường, không cần phải giữ quy tắc giang hồ.

Nàng biết Ngũ Độc Cung Chủ toàn thân là kịch độc, nhưng lại sợ lão ta không chịu thi triển trước mặt thiên hạ anh hùng, nên mới nhắc nhở lão ta như vậy.

Con mắt duy nhất của Ngụy Tái Cường sáng rực lên nhìn chăm chăm vào mặt Ngũ Độc Cung Chủ:

—Người cả đời dùng độc, tự lập môn phái, thiết nghĩ cũng không phải là chuyện dễ, nhưng làm ác vô số, nay lại xuất hiện ở đây trợ Trụ vi ngược, vậy là tự người tìm lấy cái chết rồi.

Ngũ Độc Cung chủ cười lạnh nói:

—Người thắng ta rồi hãy nói khoác!

Nói đoạn lão liền dương tay lên vẫy nhẹ, hai đạo hàn quang lập tức bay về phía Ngụy Tái Cường.

Ngụy Tái Cường khẽ vung tả thủ, hô lên một tiếng, đánh ra một đạo phách không chưởng lực, đánh rơi đạo hàn quang thứ nhất. Hữu thủ cũng chop ra, bắt lấy đạo hàn quang thứ hai.

Quần hào quan sát kỹ hai vật mà Ngũ Độc Cung Chủ vừa ném ra, ai cũng ngẩn người ngạc nhiên. Thì ra đó không phải là ám khí gì cả, mà chính là hai con rắn nhỏ.

Con rắn thứ nhất bị Ngụy Tái Cường đánh một chưởng, lập tức chết ngay. Còn con thứ hai sau khi bị Ngụy Tái Cường chụp lấy liền vươn miệng ra cắn một miếng vào ngón tay lão.

Ngũ Độc Cung chủ cười lạnh một tiếng nói:

—Hai con rắn này tuy nhỏ, nhưng toàn thân đều là kịch độc. Chỉ cần người chạm vào nó thì đã chết chắc rồi. Không ngờ đại danh鼎鼎 Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường cũng chỉ như vậy mà thôi.

Ngụy Tái Cường ngửa mặt cười dài nói:

—Lẽ nào người cho rằng con rắn nhỏ này có thể giết được lão phu hay sao?

Nói đoạn lão liền thâm vận nội lực, năm ngón tay xòe ra, con rắn nhỏ lập tức đứt thành nhiều đoạn rơi xuống đất.

Một chiêu nội công đoạn xà này mọi người đều thấy vô cùng bình thường, chỉ cần là người có nội công căn bản thì ai cũng có thể làm được như vậy. Nhưng Ngũ Độc Cung chủ thì kinh hãi vô tỉ, lão thâm nghĩ: “Võ công của lão già độc nhãn này quả nhiên có chỗ đặc biệt, một chiêu vừa nẩy lực đao ít nhất cũng phải năm trăm cân, chỉ trong nháy mắt mà ngưng tụ được nội lực nhanh như vậy, người thường khó mà làm được.”

Thì ra con tiểu xà của lão là một loại vô cùng đặc biệt, thân hình cứng rắn như sắt thép, đao kiếm cũng khó mà làm chúng bị thương được.

Sau khi Ngụy Tái Cường chặn dứt độc xà liền cười lạnh một tiếng nói:

—Ngũ Độc Cung chủ, nếu lão phu không cho người một cơ hội thi triển độc thủ thì e rằng người sẽ không cam tâm nhận bại. Người còn thủ đoạn gì thì cứ tận lực mà thi triển hết đi, nếu như đã hết trò rồi thì lão phu sẽ phản kích đây.

Ngũ Độc Cung Chủ liền dơ hai tay lên nói:

—Người hãy thử thứ này xem đã!

Chỉ thấy mấy đạo hắc ảnh bay về phía Ngụy Tái Cường nhanh như chớp.

Ngụy Tái Cường liền đẩy song chưởng ra, toàn bộ những điểm đen kia đều bị chưởng lực của lão đánh rơi xuống đất.

Quần hào ngưng mục nhìn ra, chỉ thấy trên mặt cỏ rải đầy những con ngô công ngắn, tất cả đều đã bị Ngụy Tái Cường đánh chết.

Ngũ Độc Cung Chủ này chuyên sử độc xà, ngô công làm ám khí, quần hào nhìn thấy đều rợn cả gai ốc, thâm nhủ: “Tên này người ngợm nam không ra nam, nữ không ra nữ, mà thủ đoạn thật độc ác. Bên trong chiếc áo bào rộng thùng thình kia không biết có bao nhiêu độc vật nữa.”

Ngụy Tái Cường sau khi đánh rơi đám ngô công của Ngũ Độc Cung chủ, liền thừa cơ tung người lên, chưởng thế như đao, hoành ngang chém thẳng vào Ngũ Độc Cung chủ.

Ngũ Độc Cung chủ vội lùi lại tránh né, hữu thủ cũng đánh ra một chưởng hoàn kích.

Ngụy Tái Cường lạnh lùng nói:

—Năm xưa người lập ra Ngũ Độc Cung đã làm hại không ít võ lâm đồng đạo, hôm nay chính là ngày tên bại hoại võ lâm như người đến tội.

Lời chưa dứt thì lão đã liên tiếp đánh ra tám chưởng.

Ngũ Độc Cung chủ bị liên tiếp thối lui, sau khi vất vả tránh được tám chưởng liên hoàn của Ngụy Tái Cường thì hoàn lại được hai kích.

Ngụy Tái Cường vẫn liên tiếp giữ thế công, chưởng thế lăng lệ vô tỉ, trong chưởng lại ẩn tàng những thế cầm nã vô cùng kỳ ảo.

Chợt Ngụy Tái Cường hô lên một tiếng:

—Chết!

Chỉ thấy lão tung ra một chưởng, kích trúng vào tả thủ của Ngũ Độc Cung chủ. Chưởng này uy lực vô song, Ngũ Độc Cung chủ sau khi trúng chưởng liền bị Ngụy Tái Cường bứt đoạn một cánh tay.

Chỉ nghe lão ta «hự» lên một tiếng, hữu thủ vung ra, đánh thẳng vào trước ngực Ngụy Tái Cường.

Ngụy Tái Cường khẽ huy tả thủ, ngạnh tiếp một kích này của Ngũ Độc Cung chủ.

Quần hào chỉ nghe «âm» một tiếng, rồi thấy Ngũ Độc Cung chủ lão đảo lùi về phía sau bốn năm bước.

Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường tuy đánh lùi được Ngũ Độc Cung chủ nhưng chính lão cũng «hự» lên một tiếng, lùi về sau hai bước.

Quần hào ngưng mục nhìn qua, chỉ thấy trên cổ tay Ngụy Tái Cường đã có một con rắn nhỏ màu vàng kim đeo lủng lẳng, dưới ánh mặt trời sắc vàng lấp lánh.

Biến hoá này quá đột ngột khiến quần hào đều không khỏi ngẩn người.

Hai hàm răng nhỏ của con kim xà găm chặt vào thịt của Ngụy Tái Cường.

Chỉ nghe một người cao giọng thốt lên:

—Đó chính là Kim TUYẾN XÀ...

Ngụy Tái Cường cúi đầu nhìn con kim xà trên cổ tay, đột nhiên hét lớn một tiếng, xông thẳng về phía Ngũ Độc Cung chủ.

Ngũ Độc Cung chủ mắt thấy Ngụy Tái Cường xông đến, khí thế hung hãn như núi lở, con mắt duy nhất của lão sáng rực như điện, trong lòng cũng không khỏi thâm kinh hãi. Lão liền vung hữu chưởng lên ngăn cản chưởng thế của đối phương.

Chỉ nghe «âm» một tiếng nữa vang lên, chưởng lực của Ngụy Tái Cường đã bị lão cản lại.

Nào ngờ chân hữu của Ngụy Tái Cường lại xuất kỳ bất ý phóng ra một cước trúng ngực của Ngũ Độc Cung chủ.

Lực đạo của cước này nặng cả ngàn cân, Ngũ Độc Cung chủ liền bay vọt về phía sau mấy trượng, thất khiếu chảy máu, tuyệt khí mà chết.

Ngụy Tái Cường sau khi một cước đá chết địch thủ, liền lập tức lấy trong ngực ra một ngọn trủy thủ, chặt vào khuỷu tay mình, nửa cánh tay của lão liền rơi bịch xuống đất.

Con Kim TUYẾN XÀ đó kịch độc vô tỷ, Ngụy Tái Cường sau khi bị nó cắn trúng đã không kịp thời phong bế huyết đạo, lại còn vận công phát chuồng tấn công Ngũ Độc Cung Chủ nên chất độc đã chạy lên đến bả vai.

Ngụy Tái Cường thấy máu chảy ra vẫn có màu đen, liền vung tay rút ngọn trủy thủ vào bãi cỏ, cao giọng nói:

—Vị nào cho lão phu mượn thanh kiếm!

Lãnh Như BĂNG đột nhiên nhảy tới, rút SÂM THƯƠNG KIẾM đưa cho lão.

Ngụy Tái Cường tiếp lấy đoản kiếm nói:

—Hảo kiếm!

Nói đoạn, hữu thủ vung lên vẽ một đường cong cắt thẳng vào tả thủ. Nửa đoạn tay còn lại cũng rơi bịch xuống đất.

Bị rấn cắn chặt tay không phải là chuyện ly kỳ gì trong võ lâm, nhưng liên tiếp chặt hai lần như Ngụy Tái Cường thì e rằng chưa ai làm được cả.

Chỉ thấy quần hào đều nhìn lão ngẩn người không nói tiếng nào.

Sau khi Ngụy Tái Cường chặt đứt tay mình liền đưa kiếm lại cho Lãnh Như Băng, sải bước đến trước mặt Vương THÔNG HUỆ nói:

—Lão khiếu đã không làm Minh chủ thất vọng, thay người trừ đi cường địch, thực hiện được lời hứa năm xưa, không phụ di ngôn của lão GIÁO CHỦ. Bây giờ lão phu đã thành kẻ tàn phế, không còn khả năng tái chiến, vậy xin Minh chủ cho phép lão khiếu cáo biệt ở đây.

Nói đoạn, lão cũng không đợi Vương THÔNG HUỆ trả lời, quay đầu bỏ đi.

Vương THÔNG HUỆ đưa mắt nhìn theo bóng Ngụy Tái Cường, định lên tiếng gọi lại nhưng Vương TÍCH HƯƠNG đã ngăn cản:

—Để ông ta đi đi!

Ngụy Tái Cường sải bước đi khỏi tử võ trường, quần hào liền lục tục lùi lại nhường cho lão một lối đi, trong nháy mắt đã không thấy người đâu nữa.

Trận đầu tiên, một người chết, một người bị phế một tay, tính ra thì Vương Thông Huệ là người thắng trận này.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn thi thể Ngũ Độc Cung chủ nói:

—Từ lâu đã nghe danh Ngũ Độc Cung chủ luyện loại kỳ độc võ công, không biết là lão chết thật hay giả?

Nói đoạn nàng liền đứng dậy bước đến bên cạnh thi thể lão, đặt một tay lên ngực ngẫm vận công, một lát sau nàng liền nhấc tay ra, chậm rãi đứng lên nói:

—Mang xuống đi!

Chỉ nghe một tiếng hét lớn vang lên, một bóng người chạy đến nhanh như gió.

Vương Thông Huệ quay đầu nhìn lại thì thấy Dã Hạc Thượng Nhân đang lao vút vào tử võ trường. Trong lòng nàng lấy làm kỳ quái thầm nhủ: “Người này đến đây làm gì nhỉ?”

Chỉ thấy Dã Hạc Thượng Nhân chạy đến bên cạnh thi thể của Ngũ Độc Cung chủ nói:

—Bỏ thi thể xuống!

Thì ra đã có hai hắc y đại hán chạy đến vác thi thể của Ngũ Độc Cung chủ lên. Hai đại hán ngơ ngẩn nhìn nhau, không biết làm thế nào mới tốt.

Dã Hạc Thượng Nhân giơ hai tay ra nói:

—Đưa cho ta!

Hai hắc y đại hán đưa mắt nhìn Công Tôn Ngọc Sương, không biết phải làm thế nào.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt nói:

—Đưa cho lão đi!

Hai hắc y đại hán liền chậm rãi đưa thi thể của Ngũ Độc Cung chủ cho Dã Hạc Thượng Nhân.

Dã Hạc Thượng Nhân bồng thi thể của Ngũ Độc Cung chủ lên, hai khóe mắt đột nhiên chảy ra hai hàng lệ, từng giọt nước mắt lăn chã rơi trên thi thể của Ngũ Độc Cung Chủ. Dã Hạc Thượng Nhân bước đến trước mặt Vương Thông Huệ nói:

—Bần đạo vốn định tương trợ Minh chủ trừ đi người này, nhưng bây giờ y đã chết trong tay Ngụy Tái Cường, bần đạo ở đây cũng chẳng có ích gì nữa.

Vương Thông Huệ vội hỏi:

—Lão tiên bối muốn đi khỏi nơi này?

Dã Hạc Thượng Nhân nói:

—Đúng vậy, bần đạo phải về Liên Vân Lư mai táng cho y.

Vương Thông Huệ ngạc nhiên thầm nghĩ: “Cái tên bất nam bất nữ này không biết là người gì của Dã Hạc Thượng Nhân?”

Tâm niệm chuyển động, nàng liền mở miệng hỏi:

—Lão tiên bối, vị Ngũ Độc Cung chủ này có phải là hảo hữu lâu năm của người không?

Dã Hạc Thượng Nhân trầm ngâm nói:

—Y đã chết rồi, bần đạo cũng chẳng cần danh dự gì nữa, y chính là người vợ năm xưa của bần đạo.

Lời này vừa xuất ra, toàn trường đều chấn động. Ai ai cũng biết rằng Dã Hạc Thượng Nhân là một vị tu đạo tam thanh, hơn nữa đạo hành đã lâu năm, danh tiếng lão cực cao trong võ lâm, không ngờ lão ta lại còn có một người vợ kết tóc.

Vương Thông Huệ ngăn người nói:

—Lão tiên bối không nói sớm để vãn bối nói với Ngụy lão tiên bối một tiếng, như vậy thì lệnh phu nhân có lẽ sẽ không mất đi tính mạng.

Thiên Hạc Thượng Nhân nói:

—Y đã làm nhiều việc ác, chết cũng không đủ đền tội, bần đạo cũng không có gì phải đáng tiếc cả.

Vương Thông Huệ thở dài một tiếng nói:

—Nếu lão tiên bối nhất định muốn đi, vãn bối cũng không giữ người làm gì nữa.

Dã Hạc Thượng nhân nói:

—Y vốn là một người rất thiện lương, chỉ vì một chút hiềm lắm mà bỏ nhà ra đi, không ngờ sau này y lại trở thành Ngũ Độc Cung chủ, tội ác vô số như vậy.

Lời chưa dứt lão đã quay người bỏ đi.

Công Tôn Ngọc Sương nhìn theo bóng Dã Hạc Thượng Nhân đi xa dần, trong lòng cũng không khỏi có cảm giác buồn bã, nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, nhất phái chi chủ đã mất đi tính mạng, nhất đại kỳ nhân phải tự đoạn thủ...

Chỉ nghe Trình Thạch Công trầm giọng nói:

—Lão khiếu đến đây hoàn toàn là vì Vương phu nhân, nếu Công Tôn cô nương không gọi bà ta xuất trận, lão khiếu e rằng khó nhẫn nại được nữa.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy bóng dáng Vương phu nhân đâu, nàng liền lên tiếng gọi:

—Vương Minh chủ!

Tiếng nói của nàng tuy không lớn lắm nhưng đã khiến cho không khí tang thương của trường đấu mất đi gần hết, khiến cho quần hào cảm thấy rằng họ vẫn còn đang ở trong nguy cơ, huyết chiến và tử vong có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Kết cục bi thảm của trận đấu tiên đã khiến rất nhiều cao thủ có mặt đương trường từ bỏ đi vọng tưởng xuất chiến lập danh.

Vương Thông Huệ chậm rãi đứng dậy chấp tay nói:

—Công Tôn cô nương có gì chỉ giáo?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Cao thủ hai bên có đến hơn trăm người, nếu như người nào cũng muốn xuất thủ thì e rằng chúng ta có đấu ba ngày ba đêm cũng chưa phân thắng phụ được.

Vương Thông Huệ mỉm cười nói:

—Không sai, không biết Công Tôn cô nương có cao kiến gì không?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta muốn chỉ danh khiêu chiến, không biết Vương Minh chủ có dám đáp ứng hay không?

Vương Tích Hương thấp giọng nói:

—Có thể đáp ứng nàng ta, nhưng chúng ta phải được quyền quyết định.

Vương Thông Huệ khẽ gật đầu rồi cao giọng nói:

—Cô nương có thể chỉ danh, nhưng đáp ứng hay không là chuyện của tiểu muội.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Trận đấu tiên cao thủ hai bên đã giao đấu vô cùng kịch liệt, trận thứ hai này tự nhiên cũng không thể nào kém phần được.

Vương Thông Huệ liền lớn giọng hỏi:

—Cô nương nói đi!

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười chậm rãi nói:

—Từ lâu đã nghe danh lệnh đường là võ lâm đệ nhất cao thủ, vì vậy ta muốn chỉ danh lệnh đường khiêu chiến, không biết ý của Vương Minh chủ thế nào?

Vương Thông Huệ ngập ngừng nói:

—Chuyện này, tiểu muội...

Chỉ nghe một thanh âm lạnh lùng vang lên:

—Huệ nhi, con không cần khó xử.

Vương phu nhân thân vận bạch y, chậm rãi bước ra tử võ trường. Tuy bà tuổi đã vãn niên, nhưng dung mạo vẫn như hoa như ngọc, chỉ là điểm tựa đào lý, lãnh tựa băng sương.

Vương phu nhân chậm rãi bước ra giữa bãi cỏ thì mới dừng lại, lạnh lùng hỏi:

—Vị nào sẽ cùng ta động thủ?

Trình Thạch Công, Đoạn Kiếm Phu Nhân liền nhất tề đứng dậy tranh nhau bước ra trường đấu.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chau mày nói:

—Hai vị chậm đã.

Đoạn Kiếm Phu Nhân nói:

—Trình Thạch Công không phải địch thủ của bà ta, để ta xuất chiến thì hơn.

Trình Thạch Công tức giận nói:

—Sao người biết ta không phải là địch thủ của bà ta?

Đoạn Kiếm Phu Nhân lạnh lùng nói:

—Máy chiêu «Khiếu Phong Trượng Pháp» của người làm sao mà địch nổi Vương phu nhân chứ?

Trình Thạch Công cười lạnh một tiếng nói:

—Vậy người đợi ta bại vong trong tay mục rồi xuất thủ cũng chưa muộn.

Nói đoạn lão liền tung người phóng vào trường đấu.

Đoạn Kiếm Phu Nhân cũng định nhảy vào nhưng đã bị Công Tôn Ngọc Sương đưa tay cản lại. Nàng nói:

—Lão không phải đối thủ của Vương phu nhân, trong trăm chiêu nhất định sẽ lạc bại, lẽ nào bà còn sợ không báo được thù?

Đoạn Kiếm Phu Nhân chậm rãi ngồi xuống nói:

—Nếu như bên chúng ta thua liên tiếp hai trận, chỉ sợ nhục mất nhuệ khí.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không cần lo, ta đã có chuẩn bị sẵn. Dù thua thêm mấy trận nữa cũng không ảnh hưởng gì cả.

Đoạn Kiếm Phu Nhân liền không nói gì thêm nữa.

Ngưng mục quan sát bên trong đấu trường, chỉ thấy Trình Thạch Công tay cầm thiết trượng đi đến trước mặt Vương phu nhân, cất tiếng vang như chuông đồng hỏi:

—Người còn nhận ra lão phu không?

Wương phu nhân lạnh lùng đáp:

—Trình Thạch Công.

Trình Thạch Công gằn giọng:

—Không sai!

Hai đạo mục quang lão sáng rực nhìn chăm chăm vào mặt Vương phu nhân, chậm rãi nói:

—Chuyện năm xưa của chúng ta người có còn nhớ không?

Wương phu nhân lạnh lùng đáp:

—Ta nhớ rất rõ ràng.

Mỗi câu bà ta nói đều ngắn gọn súc tích, tựa hồ như sợ nói thừa một chữ vậy.

Trình Thạch Công lạnh lùng nói:

—Người đã nhớ rõ ràng rồi thì sao còn không rút binh khí ra đi!

Wương phu nhân lạnh lùng nói:

—Ta sẽ dùng đôi tay này để đối phó «Khiếu Phong Trượng Pháp» của người, xuất thủ đi!

Trình Thạch Công tức giận nói:

—Được lắm, để lão phu xem mấy năm nay võ công của ngươi đã tiến bộ tới mức nào?

Nói đoạn lão hét lớn một tiếng, vung trượng bổ vào đầu Vương phu nhân.

Wương phu nhân khẽ phát tay áo, dùng thân pháp kỳ ảo nhẹ nhàng lách người tránh khỏi.

Trình Thạch Công một trượng rơi vào khoảng không, lập tức vịn mạnh cổ tay, thu hồi trượng thế, hoành trượng quét ngang hông đối phương. Một chiêu này vô cùng lăng lệ, đem theo tiếng rít gió rợn người.

Wương phu nhân khẽ nhíu mày, chỉ thấy bà ta khẽ lắc mình một cái, người đã đứng bên cạnh Trình Thạch Công rồi.

Trình Thạch Công tức giận gầm lên, thiết trượng trong tay hóa thành một tấm lưới trượng ảnh trùng trùng phủ trùm lên Vương phu nhân.

Chỉ thấy thân hình Vương phu nhân lay động như cây liễu trước gió, đồng thời hóa thành vô số nhân ảnh chuyển động trong cùng trượng ảnh của Trình Thạch Công. Một hồi sau bà đã nhảy ra khỏi vòng vây của lão, lớn giọng quát:

—Dừng tay!

Trình Thạch Công thu hồi thiết trượng hỏi:

—Ngươi còn gì muốn nói?

Wương phu nhân lạnh lùng hỏi:

—Ngươi còn chưa chịu nhận thua ư?

Trình Thạch Công tức giận hỏi:

—Còn chưa phân thắng phụ, lẽ nào lão phu lại nhận thua?

Wương phu nhân lạnh lùng nói:

—Ta đã thủ hạ lưu tình rồi đấy, ngươi thử nhìn cánh tay hữu của mình xem.

Quần hào đương trường có đến quá nửa là không hiểu nội tình, nghe thấy Vương phu nhân nói vậy liền lập tức chú ý quan sát cánh tay hữu của Trình Thạch Công.

Chỉ thấy trên tay áo của lão đã có một lỗ thủ nhỏ, không biết là do vật gì gây ra?

Trình Thạch Công nhìn lỗ thủng trên áo, trầm ngâm không nói nên lời.

Theo quy tắc võ lâm mà luận thì Trình Thạch Công đã thua rõ ràng, nhưng tình hình lúc này thì lại hoàn toàn khác với tỷ võ thông thường, dù tay áo có thủng vẫn hoàn toàn có thể tái chiến.

Đoạn Kiếm Phu Nhân cười lạnh nói:

—Trình Thạch Công, ta sớm đã nói ngươi không được mà ngươi cứ không tin. Lúc này ngươi đã có thể nhận thua chưa?

Trình Thạch Công nghe Đoạn Kiếm Phu Nhân nói vậy đột nhiên hét lớn một tiếng, vung thiết trượng lao thẳng về phía Vương phu nhân.

----- o0o -----